

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **M. Z.** zast. JUDr. Zdeňkem Nezhybou, advokátem se sídlem Jaselská 1613, Hranice, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2008, č. j. KUOK 108127/2008, sp. zn. KÚOK/96503/2008/OSL-P/770, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2009, č. j. 58 Ca 6/2009 - 28,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne ze dne 27. 5. 2009, č. j. 58 Ca 6/2009 - 28, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti výše specifikovanému rozhodnutí žalovaného, jímž bylo v odvolacím řízení zčásti změněno rozhodnutí Městského úřadu Hranice ze dne 1. 9. 2008, č. j. OVV/76/08-35, zčásti bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Toho se dopustil tím, že dne 29. 11. 2007 způsobil škodu na cizím majetku krádeží, když v prodejně OD Kaufland na Družstevní ulici v Hranicích odcizil zboží (Playstation za 3999 Kč a dvě hry na tuto herní konzoli po 499 Kč) v celkové ceně 4997 Kč, a to tak, že s uvedeným zbožím ve svém batohu prošel bez zaplacení přes pokladnu. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1900 Kč a bylo mu uloženo nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1000 Kč. Změna prvostupňového rozhodnutí spočívala toliko v tom, že do výroku o sankci bylo

vloženo, že pokuta byla – vedle v prvostupňovém rozhodnutí zmíněného § 11 odst. 1 písm. b) a § 50 odst. 2 zákona o přestupcích – uložena rovněž s přihlédnutím k ustanovení § 19 odst. 3 věta první zákona o přestupcích, neboť stěžovatel byl v den spáchání přestupku mladistvý. Žalovaný rovněž zpřesnil formulaci o nákladech řízení. Žalobu podanou proti uvedenému rozhodnutí žalovaného krajský soud odmítnul, neboť byla podána opožděně s ohledem na to, že napadené správní rozhodnutí bylo doručeno formou náhradního doručení.

Pro věc má význam i skutečnost, že již dříve bylo rozhodnutím Městského úřadu Hranice ze dne 26. 3. 2008, č. j. OVV/76/08-19, vysloveno, že řízení o přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se měla dopustit matka stěžovatele H. Z., se podle § 76 odst. 1 písm. c) téhož zákona zastavuje. Matce stěžovatele nebylo totiž prokázáno, že se spáchání skutku, o němž bylo řízení vedeno (odcizení herní konzole a her), dopustila.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."). Vzhledem k tomu, že napadá usnesení o odmítnutí žaloby, připadají však v úvahu jen vady podle písm. e) citovaného ustanovení (blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, dostupný na www.nssoud.cz). Reálně tedy podává stěžovatel kasační stížnost z důvodu tvrzené *nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení*.

Stěžovatel uvádí, že při doručování rozhodnutí žalovaného zákonné zástupkyni stěžovatele nebyly splněny zákonné podmínky pro uložení zásilky podle § 23 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád"). Nemohly tak nastat ani účinky fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu, neboť dle výslovného znění § 23 odst. 1 správního řádu základní podmínkou pro účinné uložení zásilky je krom nezastižení adresáta i to, že zásilku nebylo možno doručit jiným přípustným způsobem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sám vyloučil fikci doručení v případě prvostupňového rozhodnutí. To bylo zasláno do místa reálného známého pobytu zákonné zástupkyně mladistvého, žalovaný ovšem vyšel z toho, že bylo možno zásilku doručit do místa jejího trvalého pobytu.

Totožná situace ovšem nastala i v případě doručování druhostupňového rozhodnutí. Zásilku nebylo možno účinně uložit, jelikož ji bylo možno doručit jiným přípustným způsobem dle § 20 správního řádu, tedy do místa trvalého pobytu zákonné zástupkyně mladistvého stěžovatele. To žalovaný patrně i učinil, jak plyne z rozdělovníku na konci předmětného rozhodnutí. Totéž, co bylo uvedeno shora pro doručování předmětné zásilky do místa reálného pobytu zákonné zástupkyně, však platí i pro doručování paralelní zásilky do místa jejího trvalého pobytu – tj. nebylo možno tuto zásilku účinně uložit, neboť bylo možné ji doručit jiným způsobem podle § 20 správního řádu, tedy do místa jejího známého pobytu, což také žalovaný učinil. Takové doručení bylo nejen možné, ale především úspěšné. Zásilku zákonná zástupkyně převzala dne 1. 12. 2008. Žaloba ze dne 30. 1. 2009 je tedy podána včas.

Dle stěžovatele tak je nekoncepční, domáhá-li se žalovaný nyní fikce doručení, neboť je v příkrém rozporu se svým předchozím právním názorem, který lze oprávněně vnímat jako poučení *sui generis*. Přisvědčení nyní zastávané pozici žalovaného by ale znamenalo nejen porušení ustanovení správního řádu, ale bylo by též zásahem do právní jistoty a ve svém důsledku by vedlo k odepření soudní ochrany.

Dle přesvědčení stěžovatele nemohlo dojít k náhradnímu doručení předmětné zásilky také z toho důvodu, že při doručování této písemnosti došlo k porušení § 23 odst. 5 správního řádu, neboť ani stěžovatel ani jeho zákonná zástupkyně nebyli zároveň s oznámením o neúspěšném doručení zásilky obsahujícím výzvu, aby si písemnost vyzvedli ve lhůtě 15 dnů, písemně poučeni o právních důsledcích, které by jejich případné jednání podle § 24 odst. 1, 3, 4 správního řádu vyvolalo.

I kdyby fikce nastala, poukazuje stěžovatel na to, že na začátku řízení před správními orgány bylo jako se zákonným zástupcem stěžovatele jednáno s jeho otcem Petrem Zachem. Tomu také bylo doručeno rozhodnutí orgánu prvního stupně, následně i druhostupňové rozhodnutí, jímž bylo rozhodnutí vydané v prvním stupni zrušeno. Poté, co Městský úřad v Hranicích začal nově projednávat vrácenou věc, obeslal opět otce stěžovatele, následně však začal jednat s matkou stěžovatele, jíž bylo doručeno rozhodnutí orgánu prvního stupně, vydané po předchozím zrušovacím rozhodnutí, a též následně žalobou napadené rozhodnutí žalovaného. Matka stěžovatele H. Z. byla zpočátku rovněž obviněná z přestupku, a tudíž mezi ní a stěžovatelem došlo (nebo mohlo dojít) ke střetů zájmů. Ten přetrval i poté, co bylo řízení o přestupku matky stěžovatele pravomocně zastaveno, neboť ta mohla v řízení i nadále vystupovat jako svědkyně. Správní orgány tedy tím, že nejednaly po celou dobu řízení se stěžovatelovým otcem jako s jediným možným zákonným zástupcem mladistvého stěžovatele, zkrátily stěžovatelova procesní práva, neboť stěžovatel nebyl po určitou část řízení zastoupen. S ohledem na to, že otec stěžovatele napadené rozhodnutí žalovaného dosud neobdržel, neskončila ani lhůta k podání žaloby.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby zdejší soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané kasační stížnosti uvádí, že matka stěžovatele nebyla ve střetu zájmů se stěžovatelem samým. Sama se jej naopak snažila aktivně v řízení o přestupku hájit. Proto bylo možno jí doručovat písemnosti. Matka stěžovatele ovšem při doručování rozhodnutí žalovaného nebyla zastižena ani na adrese trvalého pobytu ani na adrese, na níž se v době doručování zdržovala či měla zdržovat. V obou případech proto byla týž den zásilka, v souladu s § 23 odst. 1 správního řádu, uložena na poště. Zákonná zástupkyně stěžovatele si ani jednu zásilku nevyzvedla ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byly k vyzvednutí připraveny. Proto bylo možno použít § 24 odst. 1 správního řádu. Vyzvednutí zásilky, která byla doručována na druhou adresu až po fikci doručení, již nemá právní účinky. Z údajů na doručenkách je také zřejmé, že stěžovatel i jeho zákonná zástupkyně byli písemně poučeni dle § 23 odst. 5 správního řádu. Své tvrzení o opaku stěžovatel ničím nedokládá. I kdyby poučeni nebyli, neznamenalo by to vyloučení fikce.

Žalovaný vzhledem k výše uvedenému navrhuje, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Stěžovatel je zastoupen ustanoveným advokátem (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 - 117, publ. pod č. 1460/2008 Sb. NSS, dle něhož ustanoví-li ve správním soudnictví v řízení o žalobě krajský soud účastníku řízení zástupcem advokáta podle § 35 odst. 8 s. ř. s., je takto ustanovený advokát oprávněn zastupovat účastníka řízení také v řízení o kasační stížnosti a v zastoupení účastníka řízení také kasační stížnost podat). Pokud jde o zastoupení zákonným zástupcem, je podle § 35 odst. 1, § 120 s. ř. s. nezbytné jen tehdy, pokud účastník nemá plnou procesní způsobilost. Podle § 33 odst. 3, § 120 s. ř. s. má procesní způsobilost ten, kdo má způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu. Podle § 8 odst. 1 občanského zákoníku *způsobilost fyzické osoby vlastními právními úkony nabývat práv a brát na sebe povinnosti (způsobilost k právním úkonům) vzniká v plném rozsahu zletilostí*. Podle odst. 2 platí, že zletilosti se zásadně nabývá dovršením osmnáctého roku věku. Stěžovatel se narodil dne 2. 9. 1991, zletilosti nabyl dne 2. 9. 2009, a proto již v řízení o kasační stížnosti není zastoupen zákonnou zástupkyní. Dále Nejvyšší správní soud uvádí, že v dané věci jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Ze správního a soudního spisu ve vztahu k námitkám obsaženým v kasační stížnosti zejména vyplývá, že stěžovatel má pravdu v tom, že jako se zákonným zástupcem stěžovatele jednal správní orgán prvního stupně nejprve s otcem stěžovatele. Jemu také doručil dne 4. 3. 2008 vyrozumění o ústním jednání (viz § 74 odst. 2 zákona o přestupcích) a dne 15. 4. 2008 rozhodnutí ze dne 26. 3. 2008, č. j. OVV/76/08-19, jímž byl stěžovatel uznán vinným výše popsaným přestupkem a proti stěžovatelově matce bylo řízení zastaveno. Proti tomuto rozhodnutí otec stěžovatele podal odvolání. Na jeho základě bylo uvedené rozhodnutí ve výroku I. (který se týkal stěžovatele) zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 6. 2008, č. j. KUOK 56146/2008, sp. zn. KÚOK/43376/2008/OSL-P/770, které bylo otci stěžovatele doručeno dne 13. 6. 2008. Stejně tak bylo otci stěžovatele zasláno vyrozumění o dalším ústním jednání před prvostupňovým orgánem ze dne 15. 7. 2008. Tuto písemnost si ale otec stěžovatele ve stanovené lhůtě nevyzvedl, a tak se zásilka vrátila zpět správnímu orgánu. Dále již v řízení vystupovala jako zákonná zástupkyně stěžovatele jeho matka H. Z., která se s ním jako zástupkyně dostavila k jednání konanému dne 15. 8. 2008.

Toto nové rozhodnutí vydané v prvním stupni (ze dne 1. 9. 2008, č. j. OVV/76/08-35), již nebylo zasláno stěžovatelovu otci, nýbrž toliko jeho matce a stěžovateli samému (oběma na adresu K. 54, L. n. B.). Na poště bylo uloženo dne 4. 9. 2008 a stěžovatelem a jeho matkou vyzvednuto dne 19. 9. 2008. Matka stěžovatele se také jako jeho zákonná zástupkyně proti uvedenému rozhodnutí odvolala (k poštovní přepravě bylo odvolání podáno dne 3. 10. 2008). Prvostupňový orgán ho předložil žalovanému s poznámkou, že je podáno opožděně, neboť lhůta k jeho podání se odvíjí od doručení fikcí dne 14. 9. 2008. Žalovaný ovšem dospěl k závěru, že odvolání bylo podáno včas. H. Z.bylo rozhodnutí doručováno poštou na adresu K. 54, kde se zdržovala, avšak kde není hlášena k trvalému pobytu. K tomu je hlášena v ulici B. 709/34, P. Žalovaný uvedl, že ve spise není doklad o tom, že by jmenovaná ve smyslu ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu požádala, aby jí správní orgán prvního stupně doručoval na adresu pro doručování, kterou mu sdělí.

Dne 4. 9. 2008 nebyla H. Z. na adrese K. 54 zastižena a zásilka jí byla uložena na poště, kde byla připravena k vyzvednutí. Uložení však bylo dle žalovaného provedeno v rozporu s § 23 odst. 1 správního řádu, neboť písemnost bylo možno doručit jiným způsobem přípustným podle § 20 správního řádu, a to na adresu trvalého pobytu. V důsledku toho nelze použít ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu. H. Z. si zásilku reálně vyzvedla dne 19. 9. 2008. Tento den je nutno dle žalovaného považovat za den doručení rozhodnutí.

Rozhodnutí žalovaného pak bylo zasláno matce stěžovatele na adresu B. 709/34, P. Na této adrese nebyla zastižena v den doručování, a proto bylo rozhodnutí uloženo na poště, dle záznamu na doručence dne 8. 11. 2008, což je ovšem údaj zjevně nesprávný, neboť doručování by tak předcházelo datu vypravení a dokonce i vydání rozhodnutí. Matka stěžovatele si zásilku nevyzvedla ve stanovené lhůtě, a proto byla písemnost vrácena zpět žalovanému. Žalovaný své rozhodnutí doručoval také na adresu K. 54, L. n. B. Vzhledem k tomu, že zástupkyně nebyla na uvedené adrese zastižena, zásilka byla dne 18. 11. 2008 uložena. Reálně si ji H. Z. vyzvedla dne 1. 12. 2008. Krajským soudem odmítnutá žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 30. 1. 2009. Krajský soud při odmítnutí žaloby vycházel z průběhu doručování na adresu K. 54.

První sporná otázka tkví v tom, komu mělo být žalobou napadené rozhodnutí doručeno. Otázku doručování a zákonného zastoupení zákon o přestupcích komplexně neupravuje, a tedy je třeba použít správní řád (podle § 51 zákona o přestupcích). Podle § 32 odst. 1 správního řádu platí, že *v rozsahu, v jakém účastník nemá procesní způsobilost, musí být zastupován zákonným zástupcem*. Procesní způsobilost podle správního řádu (§ 29 odst. 1) se přitom odvíjí, stejně jako procesní způsobilost podle soudního řádu správního, od shora citovaných příslušných ustanovení občanského zákoníku. Stěžovatel, jako ve správním řízení mladistvý účastník, musel být zastoupen zákonným zástupcem. Podle § 42 odst. 2 správního řádu platí, že *má-li účastník nebo osoba zúčastněná na řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci. Má-li však účastník nebo osoba zúčastněná na řízení něco osobně vykonat, doručí se i jim*. Ve správním řízení byl nejprve tímto zástupcem otec stěžovatele a jemu také bylo doručováno (šlo o případ podle věty první citovaného ustanovení). Posléze nastala změna a v pořadí druhé prvostupňové rozhodnutí v dané věci bylo již doručeno (vedle stěžovatele samotného) jakožto zákonné zástupkyni stěžovatelově matce. Správní orgán prvního stupně k tomuto kroku přistoupil patrně proto, že otec stěžovatele přestal být kontaktní a jako zástupkyně v řízení začala aktivně vystupovat matka stěžovatele.

Zákonnost takového postupu (změna v osobě zákonného zástupce) však zdejšímu soudu nepřísluší hodnotit, neboť by tím hodnotil věc samu. Fakticky by totiž šlo o námitku podřaditelnou pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (týká se procesního postupu během správního řízení). Jak již bylo uvedeno shora, je kasační soud oprávněn posuzovat námitky toliko podle písm. e) uvedeného ustanovení; může tedy zkoumat jen zákonnost odmítnutí návrhu. S ohledem na to, že žaloba byla odmítnuta pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je z hlediska přezkumu relevantní toliko doručení napadeného rozhodnutí žalovaného. To bylo doručeno stěžovatelově matce, neboť to byla ona, kdo podával jménem stěžovatele odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (a to právě s ohledem na skutečnost, že v průběhu opakovaného řízení před prvoinstančním orgánem bylo s ní jednáno jako se zákonným zástupcem stěžovatele). V tomto odvolání jednoznačně argumentovala ve prospěch svého syna, neboť tvrdila, že se

inkriminovaného jednání vůbec nedopustil. Ostatně v řízení o přestupcích je odvolání pojmově spjato s argumentací ve prospěch mladistvého obviněného. To potvrzuje i znění § 81 odst. 1 zákona o přestupcích, dle něhož *proti rozhodnutí o přestupku se může odvolat v plném rozsahu jen obviněný z přestupku a, jde-li o mladistvého, v jeho prospěch i jeho zákonný zástupce a orgán vykonávající sociálně-právní ochranu dětí*. I kdyby měla matka v řízení vystoupit jako svědkyně (jak argumentuje stěžovatel), je zřejmé, že její výpověď by byla v souladu s tím, co uvedla v odvolání, které formulovala i ze své pozice. Navíc podle § 29 odst. 4 správního řádu *v řízení, jehož účastníkem je nezletilé dítě, které je schopno formulovat své názory, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn názor nezletilého dítěte ve věci. Za tím účelem správní orgán poskytne dítěti možnost, aby bylo vyslyšeno buď přímo, nebo prostřednictvím zástupce nebo příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Vyžaduje-li to zájem dítěte, lze jeho názor zjistit i bez přítomnosti rodičů nebo jiných osob zodpovědných za výchovu dítěte. V takovém případě správní orgán k úkonu přibere jinou vhodnou dospělou osobu. K názoru dítěte správní orgán přihlíží s přihlédnutím k jeho věku a rozumové vyspělosti*. Tato vyjádření byla v průběhu řízení od stěžovatele vyžadována a i z nich je zřetelné, že byl se svou matkou ve shodě.

Řízení ve věci stěžovatelovy matky navíc již bylo zastaveno výrokem II. rozhodnutí Městského úřadu Hranice ze dne 26. 3. 2008, který – na rozdíl od výroku I. (ve věci stěžovatele) – nebyl posléze zrušen. Matka tak již nebyla účastnicí řízení. Její postavení by navíc bývalo nemohlo být ohroženo s ohledem na zásadu zákazu *reformatio in peius* (§ 82 zákona o přestupcích). Matkou stěžovatele podané odvolání tak bylo vyřízeno rozhodnutím, které bylo opět doručeno právě jí. Tento okamžik je tak rozhodující pro výpočet lhůty k podání žaloby ve správním soudnictví. Stěžovatel nebyl nijak zkrácen na svém právu na přístup k soudu samotnou skutečností, že napadené rozhodnutí bylo doručeno jeho matce jakožto zákonné zástupkyni. O tom ostatně svědčí i ta skutečnost, že stěžovatel, zastoupen matkou jako zákonnou zástupkyní, podal proti rozhodnutí žalobu.

Po zodpovězení otázky, komu mělo být doručováno, je druhou otázkou v pořadí způsob doručování předmětného rozhodnutí. V tomto smyslu se použije ustanovení § 20 správního řádu o doručování fyzickým osobám. Podle § 20 odst. 1 platí, že *fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu*. V případě stěžovatele zastoupeného ze zákona matkou se rozhodnutí mělo doručovat jí jako zástupkyni. Způsob doručovaní je tedy odvislý od její osoby. Ze správního spisu není patrno, že by ve smyslu § 19 odst. 3 správního řádu požádala o doručovaní na adresu pro doručování, či že by adresu K. 54 v této věci někdy jako takovou adresu prezentovala. V daném případě tak bylo třeba v prvé řadě doručovat na adresu jejího trvalého pobytu, t.j. do P. Podmínky pro doručování zde byly zcela shodné, jako v případě doručování rozhodnutí I. stupně a nebyl důvod, aby žalovaný postupoval jinak, než jak to sám ve svém rozhodnutí vymezil při hodnocení včasnosti odvolání. Žalovaný také zasílal rozhodnutí na adresu trvalého pobytu matky stěžovatele a na obálce nad rámec předtisku zdůraznil nezbytnost uložení. Zásilka se ovšem vrátila zpět, neboť nebyla vyzvednuta v úložní době, a nikoliv proto, že se zde adresát nezdržuje.

Žalovaný, jak sám tvrdí, současně zaslal zásilky (stěžovateli i jeho matce) na adresu, kde se zákonná zástupkyně stěžovatele reálně zdržovala a kde i dříve v řízení poštu přebírala. Adresáti nebyli dne 18. 11. 2008 zastiženi a zásilka tak byla uložena na poště. Při zasílání rozhodnutí jedné osobě na dvě adresy, je třeba vážit, které doručování je právně významné v případě, že zásilka nebyla převzata na žádné z nich ani v úložní lhůtě. Nelze přisvědčit žalovanému, že to není rozhodné s ohledem na to, že na obou adresách nastala fikce doručení v týž den. Na adrese v P. totiž nelze dovodit fikci doručení, neboť na doručence jsou uvedeny zjevně nesprávné údaje o tom, kdy byla zásilka doručována a zejména uložena. To však neznamená, že lze vycházet z možné fikce na druhé adrese v K., kam by mohlo být doručováno jen v případě, že by se matka stěžovatele na prvé adrese nezdržovala a nebylo by možno dosáhnout doručení fikcí. Za dané situace tedy nelze posuzovat naplnění podmínek § 23 odst. 4 správního řádu ve vztahu k doručování na adresu v K., ani nelze dospět k závěru, že uložením zásilky na poště v L. n. B. a marným uplynutím úložní lhůty se stala zásilka doručenou ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu.

Krajský soud ovšem při posuzování dodržení lhůty k podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) vycházel výhradně z doručování na adresu K. 54 a zcela opomenul, zda k doručování na tuto adresu byly splněny podmínky a zda a kdy došlo k doručení fikcí na adresu v Přerově. Jak bylo výše uvedeno, doručenka, z níž by bylo možno soudit na doručení fikcí na adrese v Přerově, není bezvadná, neboť pracovnice pošty na ní vyznačila datum uložení zásilky, které je objektivně nemožné. Nic však nebránilo soudu, aby tuto vadu odstranil vyžádáním zprávy od doručovací pošty, aby podle své evidence zásilek sdělila, kdy byla předmětná zásilka uložena. Jen po tomto doplnění řízení bude možno hodnotit, zda žaloba byla opožděná či nikoliv.

Nejvyšší správní soud tedy shledal tvrzené důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. v tomto rozsahu naplněnými, a proto napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud podle § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu